

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Succesvolle diplomatie? [Bespreking van: R. Hutchings, J. Suri (2015) Foreign Policy Breakthroughs: Cases in Successful Diplomacy]

van Dijk, R.

Publication date

2016

Document Version

Final published version

Published in

Atlantisch Perspektief

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

van Dijk, R. (2016). Succesvolle diplomatie? [Bespreking van: R. Hutchings, J. Suri (2015) Foreign Policy Breakthroughs: Cases in Successful Diplomacy]. *Atlantisch Perspektief*, 40(1), 40-41. <https://www.jstor.org/stable/48581274>

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Succesvolle diplomatie?

Ruud van Dijk (UvA) bespreekt het boek *Foreign Policy Breakthroughs: Cases in Successful Diplomacy*. Harm Jan Bruinsma (abonnee Atlantisch Perspectief) reageert op de boekbespreking 'Gemiste kans?', die eerder in dit blad werd gepubliceerd.

Foreign Policy Breakthroughs: Cases in Successful Diplomacy

Diplomatie, gedefinieerd als formele belangenbehartiging door en tussen staten, kan vandaag de dag minder relevant lijken dan in het verleden, toen natiestaten nog niet zoveel aan autonomie hadden ingeboet als in de globaliserende wereld van de vroege eenentwintigste eeuw. In een schier-uitzichtloze situatie zoals die in Syrië kan diplomatie niet alleen als ineffectief, maar zelfs als irrelevant worden gezien.

Zoals de bezorgers van deze bundel benadrukken, zou het meer dan onverstandig zijn het traditionele diplomatieke handwerk als niet meer van deze tijd te beschouwen — al zijn ook Robert Hutchings en Jeremi Suri van mening dat een frisse en kritische kijk op de beste praktijk wel aan de orde is. Maar zij benadrukken dat in onze internationale samenleving van volkeren, staten, en organisaties, “[d]iplomacy is the oxygen for interactions and associations” (254). Natiestaten blijven essentiële spelers, want in reactie op globalisering verdedigen mensen over de hele wereld de eigen tradities en soevereiniteit misschien nog wel hardnekkiger dan in het verleden.

Het maakt wel wat uit, zeggen Hutchings en Suri, of diplomatie op een effectieve wijze wordt gedefinieerd en

gepraktiseerd, en, zou je kunnen toevoegen, of het door hen in wier naam het wordt gepraktiseerd ook op waarde wordt geschat. Om hier duidelijker over na te denken zijn Hutchings (tot begin 2016 Decaan van de Lyndon B. Johnson School of Public Affairs aan de University of Texas, Austin, en voormalig Amerikaans diplomaat) en Suri (Mack Brown Distinguished Chair for Leadership in Global Affairs aan dezelfde universiteit) op zoek gegaan naar succesvolle casussen uit de recente geschiedenis, “breakthroughs”, waar effectieve diplomatie een centrale rol heeft gespeeld. Denk aan de Amerikaans-Chinese toenadering in 1971-2, de Camp David-akkoorden, of het einde van de Koude Oorlog. De conferentie waar de hoofdstukken in deze bundel voor het eerst zijn gepresenteerd vond plaats in het kader van het “Reinventing Diplomacy”-initiatief aan de Lyndon B. Johnson School (<http://lbjschool.austin.utexas.edu/diplomacy/>). Deelnemers kwamen uit verschillende academische disciplines en brachten soms ook praktijkervaring in.

Bezorgers en auteurs hanteren een complexe definitie van diplomatie: “a very broad set of activities by which political leaders, senior foreign policy officials, staff members of the foreign policy agencies, diplomats, and negotiators conceive of, develop, and implement foreign policy” (4). En in de casussen gaat het meer om “successful diplomacy”

dan “diplomatic success”. Dat wil zeggen: de effectiviteit van het proces in een bepaalde casus is belangrijker dan de uiteindelijke uitkomst. Dat laatste hebben de ontwerpers en uitvoerders van buitenlands beleid niet in de hand, zeker niet op de langere termijn; het eerste wel. Het punt is dat “successful diplomacy” nieuwe mogelijkheden kan openen voor productieve internationale contacten en het in de hand houden van conflictsituaties. Diplomatie en buitenlands beleid zijn uiteindelijk een constant proces, en de kwaliteit waarmee het uitgevoerd wordt kan alle verschil maken.

De gepresenteerde casussen zijn divers van aard, zich uitstrekkend van initiatieven als de United Nations Relief and Rehabilitation Administration na de Tweede Wereldoorlog en humanitarisme en ontwikkelingshulp in het Afghanistan van de taliban, tot mijlpalen als de Bandoeng Conferentie van 1955, het Non-Proliferatieverdrag van 1968, en het Noord-Amerikaanse Vrijhandelsverdrag (NAFTA). In plaats van eenvoudig hanteerbare formules voor beleidsmakers en –uitvoerders — “each case is unique in its time and its context” (256) — hebben Hutchings, Suri, en hun auteurs zich gericht op hoe in elk geval diplomatie bijdroeg aan “the creation of options and opportunities [voor politieke leiders]” (255).

Algemene principes zijn zo wel af te leiden uit de negen casussen. Centraal daarbij staan: de waarde van geduld en vasthoudendheid; de kwaliteit van de achterliggende strategie en van voorbereiding; de rol van leiders (effectief gebruik van het eigen uitvoerende apparaat, invoelingsvermogen tegenover zowel bondgenoten als tegenstanders, creëren van voldoende binnenlandse steun voor beleid); het juiste evenwicht tussen geheimhouding en transparantie; en ten slotte: “statesmen need to see the objective of diplomacy not as victory, but as compromise” (265). Dit laatste wordt vooral in verband gebracht met de Amerikaanse context, maar in breder perspectief is het goede raad voor iedereen: de geschiedenis eindigt nooit, doorbraken zijn slechts het begin van nieuwe episodes, nieuwe uitdagingen. Succesvolle diplomatie is even belangrijk als diplomatiek succes.

Boek: Robert Hutchings and Jeremi Suri, eds., *Foreign Policy Breakthroughs: Cases in Successful Diplomacy* (New York: Oxford University Press, 2015), xiv, 284 p.

Ruud van Dijk doceert geschiedenis van de internationale betrekkingen aan de Universiteit van Amsterdam.